

la

PEDAGOGINIS LITUANISTIKOS
INSTITUTAS
5620 S. CLAREMONT AVE.
CHICAGO 36, ILLINOIS

Šglute

1972 BALANDIS

Eglutė

balandis • 1972

TURINYS

- 3 VELYKOS, J. Minelga
- 4 SAULĖ, R. Jotvingytė
- 10 ŠEIMININKAUJAM, D. Lipčiūtė
- 11 LAUKIU DRAUGU, O. S.
- 14 KAS?, E. J.
- 15 RAINUTĖ, M. Kvietytė
- 23 MAMYTĖS IR MES, L. Eimantas
- 26 VELYKU ZUIKUTIS, A. Lukoševičiūtė
- 27 MIELAS PUPUTI!
- 28 DIENORAŠTIS
- 31 PAVEIKSLŲ PARODA

PIEŠINIAI

- A. Trinkūnas — viršelis
- M. Ambrazaitienė — 3
- Z. Sodeikienė — 4, 7, 8, 9
- A. Sruoginienė — 6, 25, 30
- E. Muliolienė — 10, 23, 26
- A. Korsakaitė-Sutkuvienė — 15, 16, 17, 18, 19,
21, 22
- R. Ramanauskaitė — 28

“Eglutė”: laikraštėlis vaikams; redakcija, administracija, spaustuvė — Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserų, Putnam, Connecticut 06260. Kaina metams — \$5.00, vienas numeris — .50.

“Eglutė” — “The Little Fir”. Magazine for children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication: Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription — \$5.00 yearly, single copy — .50. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

VELYKOS

Jonas Minelga

Linksma diena . . .
Gieda širdys.
Jų šiandieną
Nenutildys
Nedalia karti.

Aleliuja!
Juk tikėjau:
Kelsies, Kristau
Atpirkėjau,
Būsi čia — arti.

Varpas gaudžia.
Mes prie karsto.
Audronėlė
Jį nubarsto
Ašaros lašu.

Linksma diena . . .
Širdys gieda.
O puriena,
Tavo žiedą
Viešpačiui nešu!

PEDAGOGINIS LITUANISTIKOS
INSTITUTAS
5620 S. CLAREMONT,
CHICAGO 36, ILLINOIS

SAULĖ

Ritonė Jotvingytė

Seniai, labai seniai, su mėnuliais ir planetom į erdves atriedėjo ir šilta, šviesi saulutė.

Saulė buvo ne tik šviesi ir šilta. Ji buvo dar ir smalsi — norėjo viską žinoti.

Vieną dieną saulė sukvietė savo spindulius ir pasakė:
— Lėkite, skubėkite į visas puses. Viską pamatykite, viską sužinokite. Viską!

Spinduliai saulės klausė. Skubėjo. Nebuvo kada nė pasikalbėti. Tik trys — tie, kurie visada buvo arti vienas kito, pasisakė:

- Aš į žemę!
- Aš į mėnulį!
- Aš į jupiterį!

Praėjo kiek laiko. Spinduliai aplankė žvaigždes, mėnulių ir planetas. Aplankę, grįžo namo. Kiekvieno kelionė buvo įdomi. Visi jie daug matė ir daug patyrė. Daugiasiai betgi matė ir patyrė trys spinduliai. Vienas buvo tas, kuris lankė žemę, kitas, kuris lankė mėnulį ir trečias, kuriam saulė liepė pasiekti jupiterį.

Vakare, kai rados tylą, saulė vėl sukviėtė spindulius ir paklausė:

— Ar visi jau esate namie?

Spinduliai atsakė:

— Taip, saule, visi.

Saulė pašaukė spindulį, kuris grįžo iš mėnulio ir tarė:

— Tu buvai mėnulyje. Pasakok. Kaip ten?

— Nyku ten, saule, — atsakė spindulys.

— Nyku? — nustebo saulė.

— Taip. O taip! Nyku...

— Bet, kodėl? Kas gi ten yra?

— Ten, saule, nieko nėra...

— Kaip tai?

— Labai paprastai. Mėnulyje mačiau tik akmenis ir dulkes. Nyku ten, saule. Oi, nyku...

— Tai šitaip! O toks spindėjimas! Matai, koks jis! — sujudo tyčiotis kiti spinduliai.

— Nei šis, nei tas, — pagalvojo ir saulė.

Tą vakarą, saulė daugiau nieko neklausė. Kitą dieną, ji liepė pasakoti spinduliui, kuris buvo paskirtas parnešti žinių apie jupiterį. Bet, jupiteriui skirtas spindulys, pasakoti negalėjo. Jis buvo dar labai karštas. Jis tik pranešė:

— Jupiteris yra be galo, be krašto toli... Kelionėje į jupiterį du kartu paklydau. Labai pavargau. Leisk man, saule, pailsėti.

Saulė sutiko.

— Gerai, — pasakė ji, — apsakysi kitą kartą.
Atėjo eilė spinduliui, kuris lankė žemę. Jis buvo šnekus ir pasakoti jam sekėsi. Spindulys kalbėjo:

— Žemė didelė. Apvali. Graži. Žemėje yra visko. Visko!

— Ko visko? — paklausė saulė.

— Visko. Augalų, gyvulių. Vėjų, lietaus, oro. Upių, ežerų ir tokių gilių vandenynų, kurių dugno dar niekas nematė. Nė aš!

— Dabar papasakok, ką tu ten veikei?

— Ką veikiu? Aš ten radau žmonių. Jie mane mylėjo. Ir man buvo smagu su jais.

— Sakai, radai žmonių? Kas yra žmonės? — nustebo saulė.

— Žmonės, saule, yra žemės gyventojai. Jie labai įdomūs. Jų yra didelių ir mažų. Tuos mažus jie vadina vaikais.

Saulė pasidarė blausi.

— Dabar manęs netrukdykit, — pasakė ji spinduliams:
— Aš turiu pagalvoti...

Saulė galvojo. Tris dienas išbuvo pasislėpusi už debesio. Ketvirtą dieną tarė:

— Pasaka apie mėnulį nepatiko man. Jis — gražuolis, bet kas iš to! Apie jupiterį beveik nieko dar nežinau... Bet, žemės pasaka graži. Tokios dar niekada negirdėjau. Žemę noriu pamatyti. Į žemę eisime visi kartu. Dabar. Tuoj pat.

Ir tikrai. Saulė nelaukė. Praskyrė debesis ir užtekėjo.

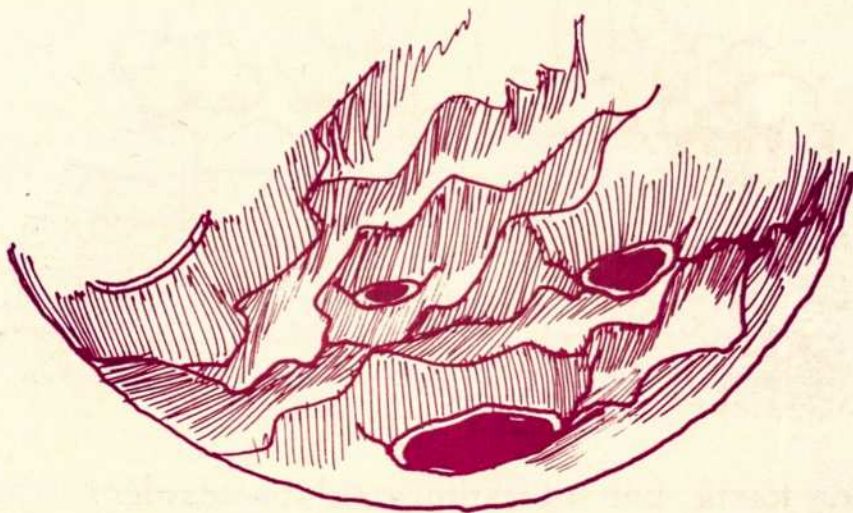
— Lėkite, skubėkite, — tarė saulė spinduliams.

Spinduliams kartoti nereikėjo. Į žemę jie pasileido visu būriu. Jų buvo visur. Vieni virpėjo ore, kiti blizgėjo rasose. Buvo ir tokių, kurie, pažaidę medžių šešėliais, tuoj subrido į vandenį.

Žemėje pasidarė šviesu ir šilta...

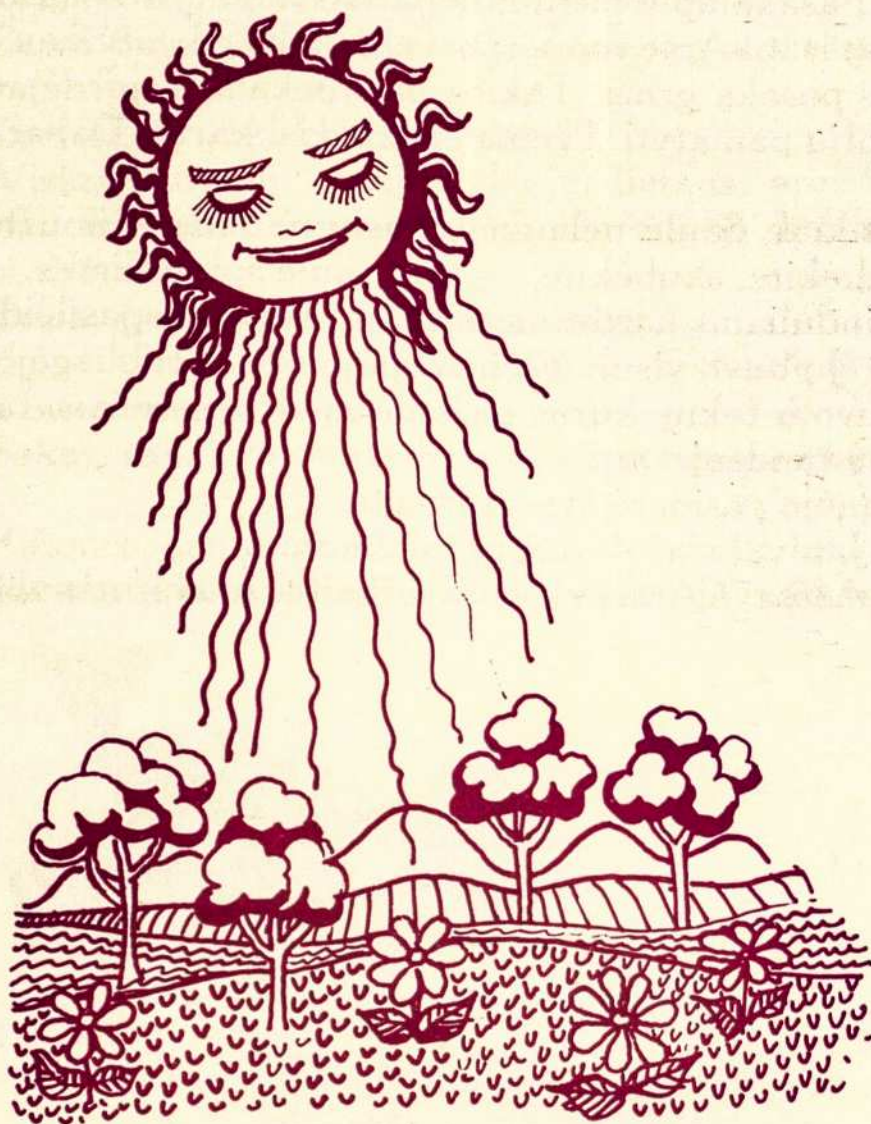
— Jau vasara, — džiaugėsi žmonės.

— Arasav! Arasav! — sava kalba šaukė mėnulis.

— Uja ravasa, — buvo girdėti ir jupiterio duslus niurnėjimas.

Saulei žemėje patiko. Ji ją išpuošė gėlėmis ir įsakė savo spinduliams, kad išmokytų nokinti duoną.

Vieną kartą, kai spinduliai paklausė saulės:
— Kas tau, saule, žemėje geriausiai patinka?
Saulė atsakė:
— Vaikai.
— Vaikai? — nustebo spinduliai?
— Taip. Vaikai.
— Bet kodėl?

— Jie moka juoktis, — sakė saulė. — Žiūrėkit!

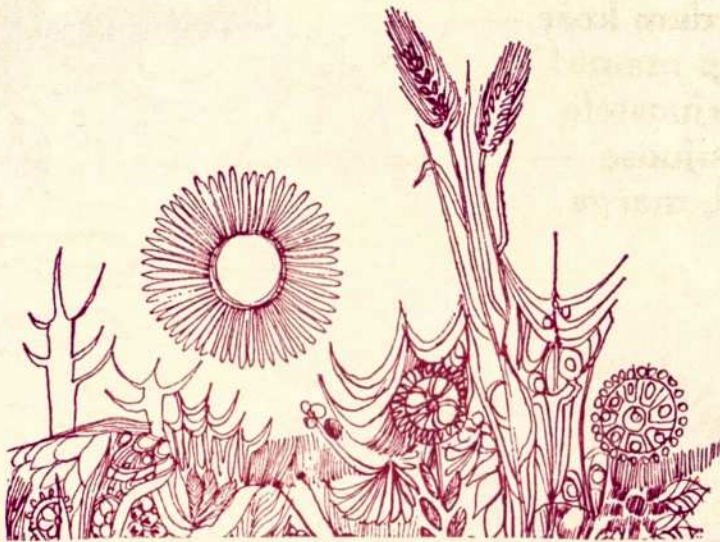
Ir tikrai. Vaikai mylėjo saulę. Jie krykštė, šokinėjo ir, iškėlę rankas, šaukė:

— Saule! Saulute! Būk su mumis visada!

Saulė pažadėjo:

— Gerai, — pasakė ji, — būsiu.

Nuo to laiko ji, kaip gera motina, eina ir eina, lankydamą pasaulio vaikus.

ŽODYNAS.

1. Erdvė — vieta, tarpas.
2. Patirti — pajusti, suprasti, įgyti žinių.
3. Nyku — nejauku, nuobodu, baugu.
4. Tyčiotis — piktai iš ko juoktis.
5. Blausi — blanki, paniurus.
6. Krykštė — garsiai ir linksmai rėkė.
7. Rados — pasidarė, tapo, įvyko.

ŠEIMININKAUJAM

Danutė Lipčiūtė

Aš iš ryto —
Ir broliukas —
Mes abu
Prausim lėlę
Ir meškiuką
Su muilu.

Skutam morką,
Verdam košę —
Kaip mama!
Priejuostėle
Apsijuose —
Štai, marga.

Voveryte,
Tu atneški
Riešutų!
Verkia lėlės
Ir meškiukas:
— Duok pietų!

Voveryte,
Iš viršūnės
Atskubėk!
Kepa, kvepia
Pyragėliai —
Eikš, padėk!

LAUKIU DRAUGŲ

O. S.

Nenoriu eiti toli iš namų, nes neužilgo turėtų grįžti sakaliukai.

Kad jie grįš, tikrai žinau. Prieš kelias savaites patinukas atskrido iš pietų. Patikrino, ar niekas nepasikeitė nuo pereinamo rudens.

Pažvelgiau pro langą ir pamačiau medyje tupintį sakaliuką. Jis ilsėjosi. Turėjo būti labai pavargęs, nes nusileido arti namų. Paprastai jis taip arti nesirodo. Jis laukinis paukštis, išdidus.

Tai buvo šalta kovo mėnesio diena. Sakaliukas tupėjo kleve, ir jo gražios plunksnos švietė saulėje. Koks jis gražus! Tikrai, labai dailus paukštis. Viršugalvis, sprandas ir nugara rausvai rudi. Rausvai ruda ir uodega, bet jos galas papuoštas plačia juoda juosta su baltu kraščiuku. Ilgi, smailūs sparnai melsvai pilki. Ir

plunksnos aplink rausvą viršugalvį melsvai pilkos. Gerklė ir apačia gelsva, išilgai išmarginta. Šviesūs žandai turi du tamsius dryžus. Nugara ir sparnai irgi išrašyti smulkiais, tamsiais raštais. Snapas žalsvas, riestas. Kojos — geltonos, o nagai aštrūs, vai, aštrūs!

Sakaliukas nėra didelis paukštis. Maždaug tokio didumo, kaip raudongurklis (Robin). Jis lyg kuprotas, panašiai, kaip vanagas.

Apuokas, kuris žiemą gyveno dideliame inkile klevo medyje, jau nuskrido į mišką. Ištuštėjęs butas laukia naujo gyventojų. Ten tuoj įsikraustys margas sakaliukas ir jo patelė — rausvai ruda su tamsiais dryžais.

Kiti paukščiai labai bijo vanagų, bet sakaliukų nesibaido. Atrodo, kad jie žino, kad sakaliukai jų nedraskys. Didieji sakalai, tai būtų pavojingi paukščiukams. Bet šie minta vabzdžiais, kurie yra kenksmingi. Jie lesa žiogus, svirplius, driežus, mažus graužikus, gyvates.

Pagaliau, sulaukiau! Šiandien abu sakaliukai atskrido, linksmi šaukdami: “Kili, kili, kili!”

Iš labai, labai aukštai patinėlis nusileido į savo medį. Tiesiog krito iš dangaus. Jis nėrė suglaudęs sparnus — kaip bombonešis. Maniau, kad atsitrenks į žemę ir žus. Bet ne. Jis išskėtė sparnus ir vėl pakilo

Jis vis suko aplinkui. Klykė ir sklandė, išskėstais sparnais lengvai laikydamasis ore.

Praverčiau langą pasižiūrėti. Ir aš sušukau: “Kili, kili, kili!” Norėjau pasveikinti, bet nežinau, ar jis suprato.

Neužilgo inkile atsiras kiaušinių. Paskui pasirodys jaunikliai. Juokingi jie! Taškuotais, raštuotais veidais paukščiukai. Tūpės jie ant medžio šakos, ir aš išėsiu susipažinti. O jie, nustebę, didelėm akytėm žiūrės į mane — į tokį keistą sutvėrimą...

Bet, turėsiu būti atsargi. Tėveliai, pamatę mane arti mažųjų, labai jaudinsis. Klyks ir suks ratu man virš galvos. Gal net tai kys pulti mane iš viršaus...

Man bus linksma ir smagu, nes aš nenoriu jiems blogo. Linkiu, kad jie laimingi gyventų sau dideliame kleve.

ŽODYNĖLIS

- Patinukas** — vyriškos giminės paukštis (arba gyvuliukas). Patele — moteriškos giminės.
- Vanagas** — gan didelis, plėšrus paukštis, lenktu snapu ir aštriais nagais. Kai tupi, atrodo kuprotas.
- Apuokas** — Paukštis, panašus į pelėdą.
- Butas** — pastogė, kur kas nors gyvena.
- Nesibaido** — nebėga iš išgąščio.
- Bombonešis** — lėktuvas, kuris neša bombas. Jis labai staigiai nusileidžia iš dangaus, numeta bombą, ir vėl greitai pakyla.
- Sklando** — skrenda, nejudindamas sparnų. Laikosi ore ištiestais sparnais.
- Raštuotas** — išmargintas mažais brūkšniukais, kurie atrodo, kaip raštai.

KAS?

**Oi tai lēkē,
Tai skubējo –
Lijo, pūtē
Ir dundējo!
Dažē jaunā
Medžio lapā,
Davē gardū
Gēlei kvapā.
Segē pievon
Jau ne vienā,
Pienēs pūkā
Ir purienā.
Ir, īlipēs
Ī vyšnaite,
Ēmē siūti
Baltā kraitī.**

**Ar atspējai kas?
Tai risas vapa!**

RAINUTĖ

Milda Kvietytė

Teta Indrė turėjo katę. Ją vadino Rainute. Kai nuvažiuodavo pas tetą, Daiva žaisdavo su Rainute. Daiva mylėjo kates. Tėveliams minėdavo, kad ji norėtų katytės.

Teta ruošėsi važiuoti į Europą. Daiva labai norėjo, kad teta savo katytę paliktų pas juos. Šeštadienį teta atvažiavo atsisveikinti. Daiva paklausė tetą:

— Teta, kam paliksite Rainutę?

Teta labai nudžiugo.

— Ačiū, Daivute, kad prisiminei Rainutę. Vežtis katės negaliu. Rainutės vienos palikti dviem mėnesiam neįmanoma. Be priežiūros Rainutė negali gyventi. Rainutė yra labai gera katytė. Gal sutiktumėte ją pagloboti, kol sugrįšiu? — klausė teta.

— Mielai! Daivulė seniai mus prašo katės. Ji tikrai bus laiminga, žaisdama su Rainute, — šypsojosi tėtis.

— Bet ar tavo katė norės pas mus likti? — abejojo mamytė.

— Žinoma. Rainutė jus pažįsta. Su Daivute mielai žaidžia. Tuojau ją atvešiu, — džiaugėsi teta.

Teta išvažiavo ir atvežė katę. Rainutė ramiai apžiūrinėjo kambarius. Glaudėsi prie Daivos, meiliai murkdama.

Sekmadienį Daiva nusivedė katytę į parką. Iš pradžių parke katė bailiai dairėsi. Paskui nurimo. Ji pamatė medyje dainuojantį raudoną paukštį. Paliko Daivą ir pradėjo šliaužti prie paukščio. Daiva subarė katę:

— Paukščiukas gražus ir geras. Jį vadinam kardinolu. Kai išgąsdinsi, nuskris. Žmonės jį myli. Džiaugiasi kardinolo dainomis. Rainute, niekuomet negąsdink dainininkų paukščių. Jie yra geri. Ar supratai? — klausė Daiva.

— Kodėl? — kniaukterėjo Rainutė.

— Dėl to, kad paukščių dainos žmonėms patinka. Žmonės būna tada laimingi.

— Nebaidysiu! — sumiaukė katytė ir prisiglaudė prie Daivutės.

— Gerai, Rainute, — paglostė Rainutę Daiva.

Daiva su Rainute grįžo iš parko. Netoli namų jos pamatė žvirblių būrį. Jie mušėsi ir piktai čirškė.

— Rainute, tavo pagalba labai reikalinga tam žvirbliukui, kurį kiti muša. Bėk prie jų, tik nė vieno neliesk! — prašė Daiva.

Žvirbliai, pamatę katę, tuojau nutraukė peštynes. Pakilo nuo žemės ir nuskrido.

Rainutė patenkinta grįžo pas Daivą. Daiva nusišypsojo.

— Ačiū, Rainute, kad nutildei triukšmadarius. Visada taip daryk: stabdyk triukšmą, bet nenutrauk paukščių dainos. Už tai tave visi mylės! — paglostė Daiva katytę.

Pirmadienį Daiva išėjo į mokyklą. Rainutė liko namie. Ji pradėjo graudžiai kniaukti.

— Kas atsitiko, katyte? Kodėl tokia nelaiminga? — klausė Daivos mamytė.

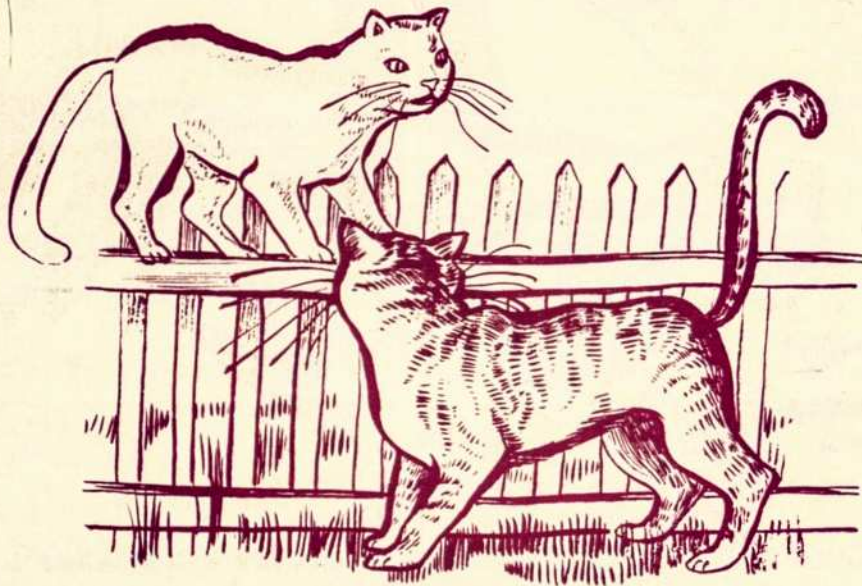
Rainutė priėjo prie durų ir dar garsiau kniaukė.

— Matau, kad nori bėgti laukan. Bėk! Tik iš kiemo niekur neik! Daivutė grįš iš mokyklos, tada eisite pasivaikščioti, — aiškino mama.

Ji atidarė duris. Rainutė išėjo. Kieme buvo malonu. Saulė švietė, žydėjo daug gėlių. Rainutė pamatė obelį. Ant jos šakų tupėjo paukščiai. Jie gražiai dainavo. Rainutė nuėjo prie raudonos tulpės ir išsitiesė.

— Labas! Iš kur atkeliavai? Pirmą kartą čia tave matau.

Rainutė nustebo. Atsistojusi pamatė ant tvoros tupinčią rudą katę.

— Aš čia svečiuojusi! — kniaukterėjo Rainutė.

— Gal norėtum pavaikščioti šaligatviais? Prie namų žydi gėlės. Labai gražu! — murkė rudoji katė.

— Ačiū. Daiva grįš iš mokyklos. Tada eisime! — niurkė Rainutė.

— Aš žinau kelią į mokyklą. Eikime. Ten rasi Daivą, — murkė rudoji.

Rainutė labai norėjo pamatyti Daivą. Ji pažiūrėjo į rudą katę. Ta atrodė rimta, nejuokavo.

— Eikime, — sukniaukė Rainutė.

Rudė nušoko nuo tvoros. Priėjo murkdama prie Rainutės ir priglaudė savo galvą.

— Būsime draugės. Čia beveik nėra kačių. Esu labai vieniša. Šunų yra daug, bet su jais negalima draugauti, — niurkė rudė.

— Aš bijau šunų, — sukniaukė Rainutė.

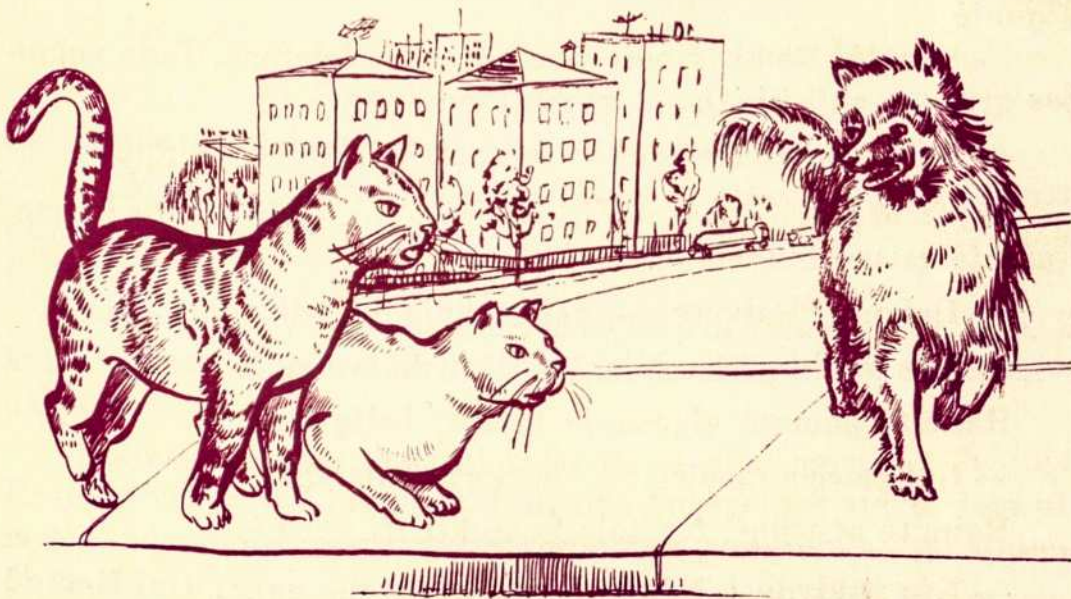
— Nebijok. Dabar šunys uždaryti kiemuose. Šeimininkai veda šunis pavaikšioti tik rytą.

Abi katės išėjo į gatvę. Rainutė dairėsi ir ėjo šalia rudosios. Prie namų tikrai žydėjo gėlės.

— Tiek gėlių pas mus gali matyti tik vasarą. Dabar tik balandžio mėnuo, tai pas mus dar nėra gėlių, — miaukė Rainutė.

Tada katytės išgirdo šunį lojant. Rainutė pamatė priešais bėgantį didelį pilką šunį. Šuo šuoliavo prie kačių.

— Piktasis pilkis! Bėkime! — kniaukė rudoji.

Katės palindo po kiemo varteliais. Šuo sustojo prie vartelių. Varteliai buvo aukšti, šuo peršokti negalėjo. Abi katės pralindo pro tvorą į kitą kiemą. Paskui išbėgo į kitą gatvę. Šuns lojimą jos vis girdėjo. Bėgo tolyn ir tolyn. Pagaliau šuns lojimas nutilo. Katės sustojo.

— Aš pavargau, — sukniukė Rainutė.

— Aš taip pat. Norėčiau atsigulti, — dairėsi rudoji. Staiga ji linksmi sukniukė:

— Žiūrėk, anie namai, kur balkone stovi gražus figusas, yra mano šeiminkų. Sudie! Gaila, tavęs negaliu pakviesti. Mano šeiminkė nepakenčia svetimų kačių. Tu grįšk tuo pačiu keliu, — sumurkė rudė ir nubėgo namo.

Rainutė apsigrižo atgal. Ėjo savo pėdomis. Paskui pėdos dingo. Ji ėjo, ėjo, bet namai aplinkui buvo svetimi. Pamatė prie nedidelio namo ant laiptų juodą katę. Rainutė sustojo ir nedrąsiai sukniukė:

— Ar dar toli nuo čia Daivos namai?

Katė pažiūrėjo į Rainutę ir sumurkė:

— Gaila, nepažįstu Daivos, nei jos namų. Kaip vadinama gatvė, kurioje gyvena Daiva?

— Nežinau. Mane čia atvežė tik šeštadienį, — nuleido galvą Rainutė.

— Vargšė! Reikia žinoti savo adresą ir telefoną. Tada pagalbos greičiau gali tikėtis, — mokė juodoji katė.

— Ačiū. Dabar žinosiu! — sukniukė Rainutė ir nuėjo.

Ji priėjo gatvę ir pasuko ja. Kiek paėjus, išgirdo šuns lojimą. Rainutė baisiai išsigando.

— Daivute! Daivute! — gailiai kniukė paklydusi katytė.

— Kas atsitiko? Ko bijai? — išgirdo švelnų balselį.

Rainutė pamatė gluosnyje tupintį baltą balandį.

— Gal galėčiau padėti? — burkavo balandis.

Rainutė atsitūpė. Nustojo kniukti. Ji murkė:

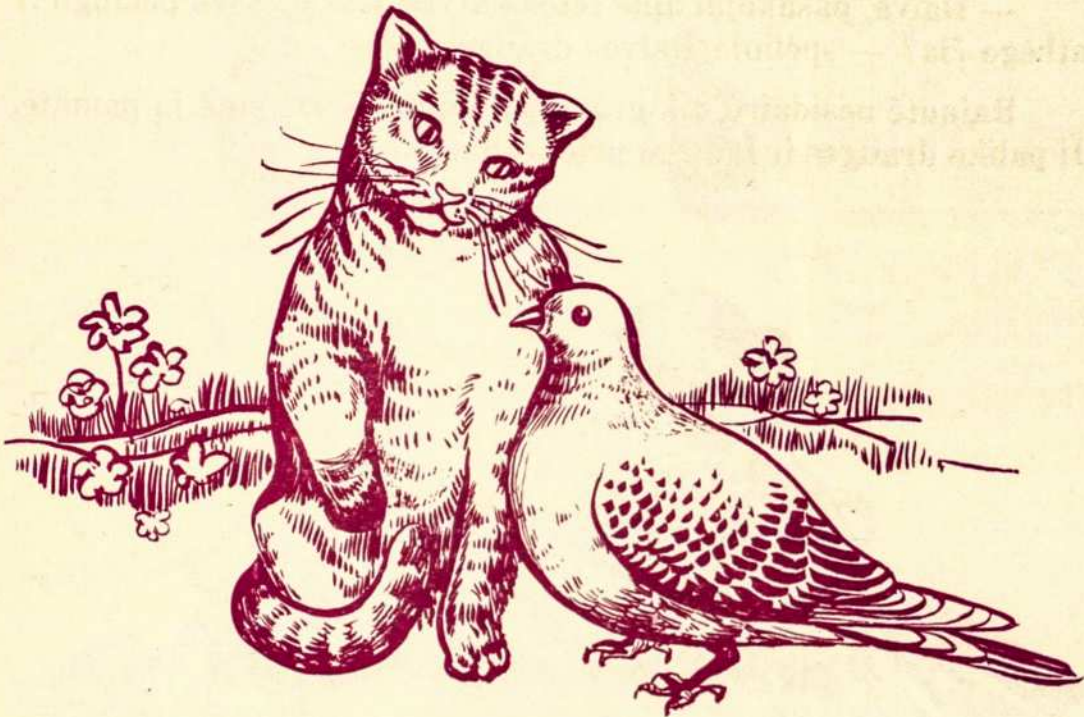
— Esu paklydusi. Ieškau Daivutės tėvelių namų. Gal žinote?

— Gaila, nežinau. Bet rasime. Kokioj gatvėj jie gyvena? — burkavo balandis.

Išgirdusi paukščiuko klausimą, Rainutė susijaudino.

— Nežinau, nežinau!

— Nesvarbu. Bandysime ieškoti, — ramino balandis. — Saulė dar aukštai. Vakaras toli. Keliaukime, katyte!

Rainutė prisiminė, kad rudė minėjo mokyklą.

— Mane iš kiemo išvedė ruda katė. Ji sakė, kad mokykla yra netoli. Mudvi ėjome į mokyklą. Tik šuo sutraukdė... — murmėjo Rainutė.

— Mokyklą aš žinau. Mokykla yra į priešingą pusę. Ten, iš kur atėjai... Reikia grįžti. Aš skrisiu. Tu sek paskui, — burkavo balandis.

Rainutė sekė skrendantį balandį. Ji labai pavargo. Sustojo. Pradėjo vėl gailiai kniaukti. Balandis nutūpė ant stogo. Jam atrodė, kad graudžiai verkia vaikutis. Bet pamatė, kad tai Rainutė rauda.

— Pailsėk! Štai ir mokykla. Mokiniai eina namo. Pamokos baigėsi. Gal pamatysi savo Daivutę, — švelniai burkavo balandis.

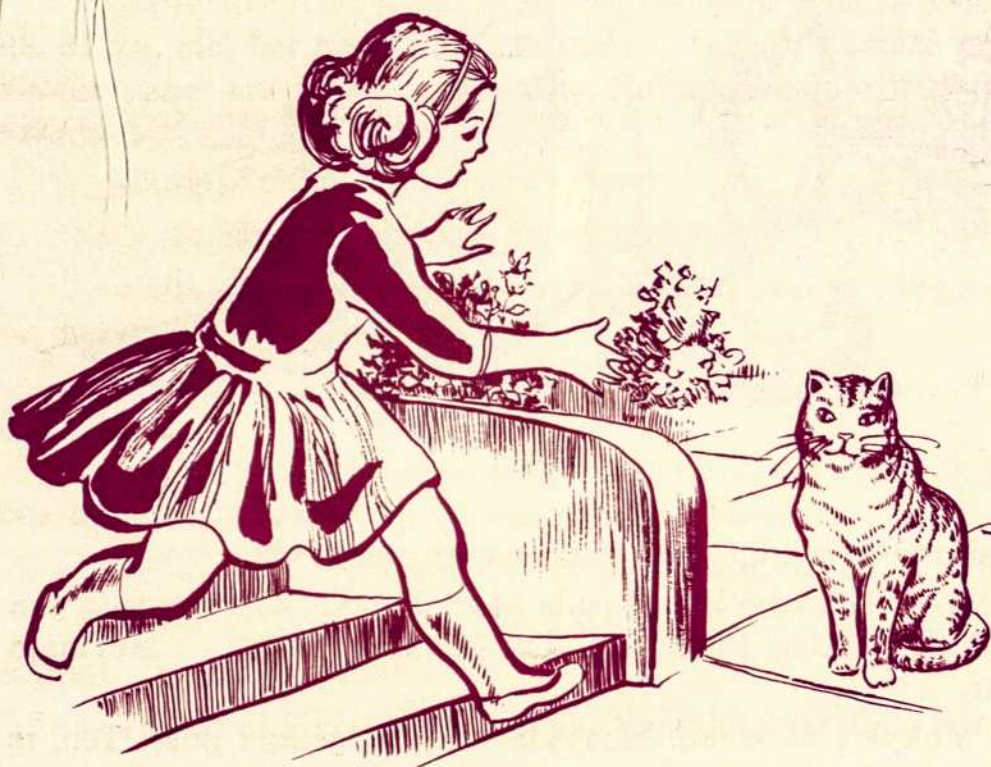
Rainutė stebėjo mokinius ir vis kniaukė. Daiva su draugėmis pasirodė prie durų.

— Klausyk, Daiva, verkia vaikutis, — draugė palietė ranką.

— Ir katės taip rauda. Aš girdėjau, — tarė kita mergaitė.

— Daiva, pasakojai apie tetos katytę. Gal ji tavęs pasiilgo ir atbėgo čia? — spėliojo Daivos draugė.

Rainutė nesidairė, tik graudžiai kniaukė. Daivutė ją pamatė. Ji paliko drauges ir nubėgo prie Rainutės.

— Rainute, aš čia! Neraudok! Bus viskas gerai. Daiva pakėlė katytę ir nusinešė namo.

MAMYTĖS IR MES

Trumpas vaizdelis Motinos dienai

L. Eimantas

Dalyvauja: trys mergaitės — Skaistė, Danutė, Ramutė.

Skaistė: Ar žinote, kad rytoj bus Motinos diena? Kaip mes pradžiuginsime savo mamytes?

Danutė: Hm.. m.. m... Turėtume nuoširdžiai jas pasveikinti...

Ramutė: Taip, bet pasveikinti neužtenka... Man atrodo, kad reikia ko nors daugiau.

Skaistė: Galėtume ką nors padovanoti? Bet ką?

Danutė: Aš norėčiau mamytei ką nors tikrai gražaus nupirkti!... Bet... kur gauti pinigų?

Ramutė: O gal padovanokime gėlių puokštę?

Danutė: Puiku, tik, viena bėda — ir gėles reikia pirkti...

Skaistė: Bėgam į pievą! Jau žydi pavasarinės gėlės. Prisisikinsim!

Ramutė: Tikrai! Mūsų mamytėm lauko gėlės geriausiai patiks. Galim išpuošti kambarį, arba valgoma jame ant stalo padėti. Aš žinau, kad mano mamytė labiausiai mėgsta tai, kas natūralu.

Skaistė: O aš sugalvojau dar ką. Mes dar vieną dalyką galim savo mamytėm padovanoti!

Danutė: O ką?

Skaistė: Kai pasveikinsim ir įteiksime gėlių puokštę, pasižadėkim būti tikrai geros, kad mūsų mamytė širdys niekad neliūdėtų, o tik džiaugtųsi.

Ramutė: Pasižadėti tai lengva... Bet, praeina Motinos diena, ir tada sunku to pažado laikytis...

Danutė: Tiesa, kad sunku. Bet turime pasistengti.

Skaistė: Bet žinot dar ką?... Mes juk turime dar vieną motiną, apie kurią nepagalvojom.

Ramutė: Kurią? Aš nesuprantu.

Skaistė: Mūsų Motiną Tėvynę! Tą šalį, kur mūsų tėveliai gimė ir augo. Ji yra mūsų Motina irgi.

Ramutė: Aš niekad to gerai nesupratau — kodėl šalį vadinama Motina. Bet, man rodos, kad man dabar aišku.

Danutė: O ką mes galime duoti savo Motinai Tėvynei?

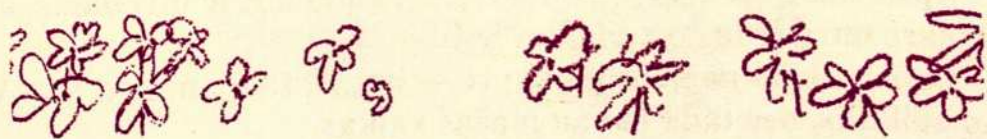
Skaistė: Tvirtai pasižadėkime, kad būsimė geromis jos dukromis ir kad niekad, niekad jos neužmiršime!

Danutė: O ką daryti, kad tą pasižadėjimą ištesėtume?...

Ramutė: Va, bažnytėlė. Einam į vidų pasimelsti — ir už savo mamytės ir už Tėvynę Lietuvą ir už save, kad savo pažadus išpildytume...

Skaistė: Gerai! Paprašysime Dievo Motinos pagalbos... O — žinot ką! Aš tik pagalvojau, kad Marija taip pat yra mūsų Motina. Mes turim tris motinas! Tai rytoj bus labai, labai ypatinga diena!

Visos trys išbėga.

VELYKŲ ZUIKUTIS

*Audrė Lukoševičiūtė,
Woodhaven, N. Y.*

Kai buvau maža, aš labai laukdavau Velykų. Skaičiuodavau savaites ir dienas ir vis klausdavau mamytės, kiek dar laiko liko.

Kai mamytė pasakydavo, kad jau yra Didžioji savaitė, nežinodavau nė kaip džiaugtis. Taip smagu būdavo mano mažytėj širdelėj!

Mamytė valydavo kambarius ir namų langus. Valydama langus, mamytė man taip kalbėdavo:

— Žini ką, Ginute, aš turiu gražiai langus nuvalyti, kad Velykų zuikutis galėtų tave, gerą mergaitę, gerai matyti ir nepamirštų tau palikti krepšiuo su margučiais.

Aš atsimenu, kad padėdavau mamytei dirbti. Žinoma, mano darbas buvo menkas, nes buvau mažytė.

Pagaliau — jau ir Didysis šeštadienis! Mamytė ir tėvelis man pasakė, kad rytoj, anksti rytą jau ateis Velykų zuikutis ir padės krepšiuo su išmargintais kiaušiniiais ir dar daugiau visokių žaislų ir skanumynų.

Žinoma, ta šeštadienio naktis man būdavo labai, labai ilga, bet maloni. Eidavau gulti, bet ilgai negalėdavau užmigti. Pramerkusi akis, vis žiūrėdavau, ar nepamatysiu to ilgausio zuikio. Pagaliau, pavargusi užmigdavau.

Anksti rytą atsikėlus, rasdavau krepšiuo pilną išmargintų kiaušinių, įvairiausių žaislų ir didelį šokoladinį zuikį.

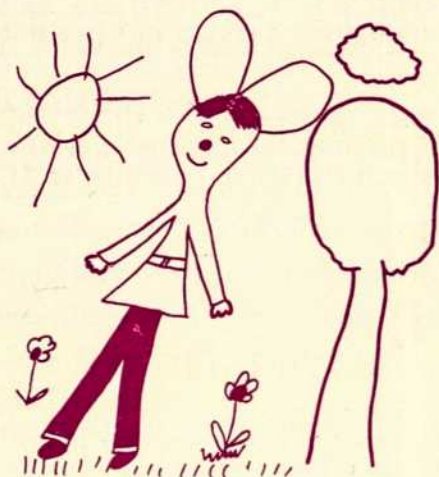
Apsidžiaugusi dėkodavau visiems: zuikeliui ir tėveliams, kad neuždarė durų ir leido zuikeliui įeiti.

Dabar tikrai negaliu pasakyti — gal aš tikėjau, kad yra Velykų zuikutis, nes tada buvau mažas vaikas.

MIELAS PUPUTI!

Aš žinau, kad tau nelabai sekasi. Ir man kartais taip yra. Jei nori žinoti, kaip man būna, aš tau pasakysiu... Aš nuėjau į mokyklą ir norėjau, kad mokytoja manęs ko nors paklaustų. Bet — ji manęs neklausė.

*Alvydė Eitutytė, 6 m.
Donelaičio mokykla
Chicago, Ill.*

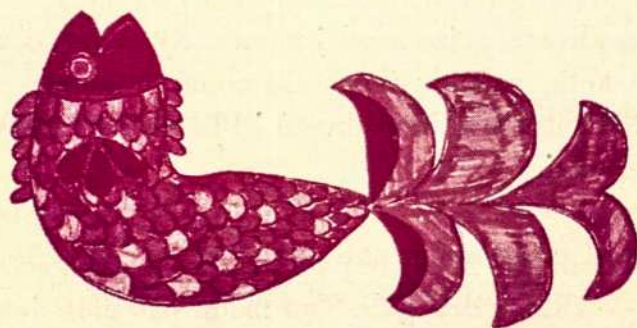

Piešinys — Elenos Žukauskaitės, 7 m.
Chicago, Ill.

Mes turim dvi auksines žuvytes ir chameleoną. Mūsų žuvytės pasidarė labai storos, bet dar nesprogo.

Chameleonas labai įdomus. Jis visą laiką keičia spalvą. Vieną dieną jis nenorėjo valgyti, bet mano mamytė jam davė storą musę, ir jis greitai suvalgė.

*Danutė Sutkutė, 10 m.
Homewood, Ill.*

Piešinys — Danutės Sutkutės

DIENORAŠTIS

Parašė ketvirto skyriaus mokiniai Montrealio lituanistinėje mokykloje. Jie aprašo, ką jie veikė vieną sausio mėnesio savaitę.

PIRMADIENIS:

Kai atsikėliau, pamačiau, kad lauke smarkiai sninga. Parėjęs iš mokyklos, nukasiau sniegą nuo šaligatvio prieš mūsų namus. Pavadauau tėvelį.

ANTRADIENIS:

Šiandieną mokykloje turėjome geografijos egzaminą. Mano mėgiausia pamoka — paišyba. Parėjęs iš mokyklos, turėjau eiti pas dantistą.

TREČIADIENIS:

Kai pabudau, pamačiau, kad lauke yra didelis vėjas. Visur pilna balų. Mat, naktį lijo... Po pietų mano senelis išvažiavo į Vancouverį gyventi. Mamytė nuvažiavo į stotį jo išleisti.

KETVIRTADIENIS:

Eidamas į mokyklą slidinėju ledu. Mokykloje rašėm matematikos rašomąjį. Parėjęs namo, žaidžiau "hockey".

Robertas Valinskas

PIRMADIENIS:

Anksti rytą mano tėveliai turėjo išskristi į Jamaicą atostogoms. Išbuvę 3 valandas aerodrome, grįžo atgal į namus. Kontrolės tarnautojai pradėjo streikuoti. Po kelių valandų jiems skambino ir pranešė, kad atvyktų į Dorval stotį. Iš ten autobusas juos nuvežė į Plattsburg (J.A.V.), o tada lėktuvu nuskrido į Jamaicą.

ANTRADIENIS:

Labai linksma diena! Mamytė paskambino iš Jamaicos. Pasakojo, kad ten labai gražu — šilta, gėlės žydi. Tuo metu, pas mus lietus pylė kaip iš kibiro!

TREČIADIENIS:

Pas mus buvo mažųjų kanklių repeticija. Po valandos darbo, mokytojas mums leido pailsėti. Žaidėm tokį žaidimą, kuris vadinasi "clunk-a-glunk". Pažaidę, dar pakanklevome. Tada visos keturios mergaitės išvažiavo namo, ir aš ėjau miegoti.

KETVIRTADIENIS:

Apie val. p. Zigmas atvažiavo mus paimti į didelių kanklių repeticiją. Per pertrauką visi išėjom į krautuvę pirkti saldainių. Mano draugė Loreta vos nepamiršo savo saldainius krautuvėje! Paskui gatvėje pametė savo šukas. Bet Kristina jas surado... Iš repeticijos grįžom namo apie 10 valandą. Aš labai greitai užmigau.

PENKTADIENIS:

Turėjau labai mažai pamokų, tai ėjau išsimaudyti. Mano močiutė, kuri gyvena Verdune, atvažiavo ir mums iškepė daug bulvinių blynų. Mane juokas paėmė, nes, kiekvieną kartą, kai močiutė pas mus atvažiuoja, ji iškepa bulvinių blynų!... Vakare žiūrėjome gerą filmą. Tada ėjau miegoti, nes šeštadienį reikia eiti į lietuvišką mokyklą.

Asta Kličiūtė

SEKMADIENIS:

Buvau bažnyčioje. Po pamaldų buvo vilkiukų sueiga. Man labai patiko.

PIRMADIENIS:

Labai sunku iš ryto atsikelti. Mokykloje daug rašėm ir skaitėm. Vakare žiūrėjau "Partridge Family" programą per televiziją.

ANTRADIENIS:

Vėl reikia eiti į mokyklą. Per pertrauką žaidėm "soccer" — lietuvišką futbolą.

TREČIADIENIS:

Šiandien mokykloje "mini-day". Parėjau namo 2:30 po pietų.

KETVIRTADIENIS:

Vakare atėjo mano draugai — Linas ir Aras. Mes smagiai žaidėm su mašinom.

PENKTADIENIS:

Jau savaitė pasibaigė. Bet rytoj dar reikia eiti į lietuvišką mokyklą. Nors sunku eiti, bet reikia išmokti lietuviškai...

Jurgis Žukauskas

PIRMADIENIS:

Lauke labai šalta (9 žemiau nulio). Todėl labai nesinorėjo keltis iš šiltos lovos... Mokykloje mokėmės gramatiką, matematiką ir t. t. Šiaip taip diena praėjo — kaip paprastai. Per pertrauką su draugais stačiau sniego pilį. Kai grįžau namo iš mokyklos, mano šuniukas Mikis atbėgo pasitikti. Šokinėjo ir vizgino uodegą. Aš su juo pažaidžiau. Kai valgom, jis dažniausia sėdi po stalu prie mano kojų.

ANTRADIENIS:

Oras atšilo. Per pertrauką mokykloje žaidžiau su draugu. Šiandien man buvo smagu grįžti namo. Mat, gavau 99 iš prancūzų kalbos!... Mano šuniukas Mikis vėl mane pasitiko. Aš su juo kiek pažaidžiau, paskuiėjau ruošti pamokų... Šiandien man labai liūdna. Tėtė pasakė, kad negalėsime Mikio laikyti. Reikės jį atiduoti. Man labai gaila skirtis su Mikiu — jį gavau Kalėdoms dovanų.

TREČIADIENIS:

Labai vėjuota diena. Iš ryto turėjome diktantą. Per pietus mama liepė man skaityti pasaką "Mikė melagėlis". Mano šunelio vardas irgi Mikis, tai sakau mamai: "Mikis nėra melagėlis, jis net nekalba!" Vakare Kristina su tėčiu išvažiavo į repeticiją, o mama į mokyklą. Aš su Markum ir dieduku likom namie.

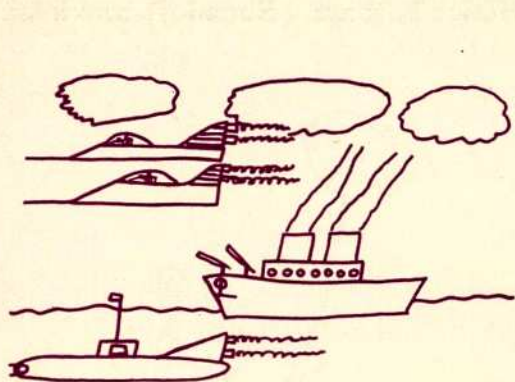
KETVIRTADIENIS:

Šalta. Mokykloje nieko įdomaus neįvyko. Vakareėjau į skautų sueigą. Tėtė su Kristina išvežė Mikį. Kristina mane su Mikiu nufotografavo, ir tėtė žadėjo mane šeštadienį nuvesti Mikio pažiūrėti.

PENKTADIENIS:

Lauke yra naujo sniego. Vakare mudu su Kristina greit ruošiam lietuviškas pamokas. Tėtė sako, jei viską gerai išmoksime, galėsime vakare filmą žiūrėti. Tada išsimaudysim, išgersim ką nors šilto ir eisim miegoti.

Gytis Niedvaras

Kautynės
Ritas Pavilionis, 8 m.
Chicago, Ill.

Gandras
Ričardas Liškauskas, 9 m.
Burlington, Ont., Canada

PAVEIKSLŲ **paroda**

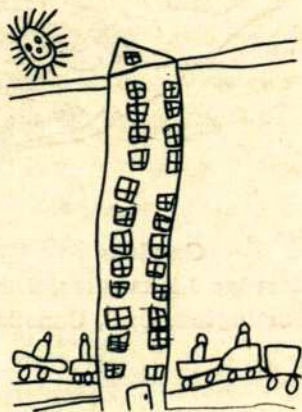

Mergytė
Audra Muliolytė, 11 m.
Chesterland, Ohio

Gulbė
Rimas Muliolis
Chesterland, Ohio

Šiuos paveikslus piešė Lietuvių vaikų darželio, Toronte, (Kanadoj) mokiniai.

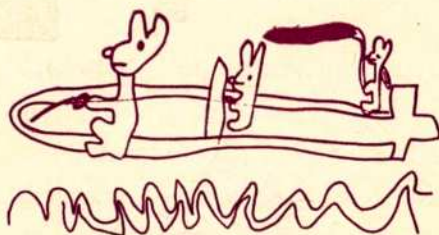
Linus Daukša, 5 m.

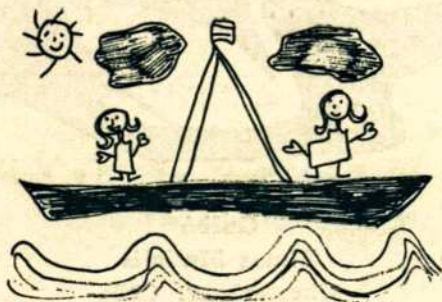
Yolanda Laurinavičiūtė, 5 m.

Linus Ažubalis, 5 m.

Mikutis Rauth, 5 m.

Diana Simanavičiūtė, 5 m.

Romas Stanulis, 5 m.